

tror saaledes, at Statsrevisionen har været besøjet til at sige, at, da Reserveciften forsvandt ved Udgangen af Aaret 1859—60, saa behøvedes der ikke nogen yderligere Udvikling af dens fortsatte Historie. Det er bekendt, at Reserveciften blev oprettet i 1855; det skete imod den meget omtalte Utsættelses Billie. Han satte sig derimod, og han udtalte den Gang Grunden, hvorfor han satte sig derimod. Grunden var den, at han var overbevist om, at det vilde komme til at gaa saaledes til: Det første Aar vilde det staa ganske tydelig og klart: dette maa ikke bruges uden Bevilling, og det, sagde han, stod med udhøvede Bogstaver i Bevillingen. Det næste Aar vilde det komme til at staa med almindelig Ryt, og det tredje Aar vilde det helt forsvinde. Det var den Frygt, han i Almindelighed havde for Oprettelsen af separate Fonde, som levede ham til denne Tanke. Jeg nævner dette, fordi denne Utsættelses Spaaedom paa en mærkelig Maade gik i Opfyldelse, thi akkurat i det tredje Aar forsvandt disse Bestemmelser, som oftere omtalt, af Finantsloven. Men den ærede Minister begyndte sin Betragtning angaaende Reserveciften, gaaende ud fra samme Tidspunkt, idet han yttrede, at der ikke udtryffeligt var sagt, at det skulde være efter foregaaende Bevilling, at den daværende Reserveciften skulde kunne anvendes, men at det godt kunde ske ved Efterbevilling og ogsaa ved Bevillingen gennem Statsrevisionen. Den ærede Minister maa dog vistnok i den Henseende ikke have erindret, hvad her foregik; thi ganske vist stillede Forslaget oprindeligt af den daværende Minister i den Form, at Reserveciften ikke skulde kunne anvendes af Ministeriet uden Rigsdagens Approbation, det vil sige, at deri snarest laa udtalt Tanken om en Bevilling i Form af en Efterbevilling, men dette modfattede man sig udtryffeligt her, og Ordføreren for Finantsudvalget, som tiltraadte Forslaget, gjorde det med den udtryffelige Udtalelse, at der ikke var Tale om Andet end en udtryffeligt Bevilling. Den Bending derfor, som den ærede Minister igaar brugte, har vist i denne Forbindelse ingen Bægt. Den ærede Minister er nu forøvrigt vanskeligt at forhandle med. Jeg kan godt forstaa, at Folk kunne forandre deres Opfattelse af det ene eller det andet Forhold, det er meget naturligt, men jeg vilde da ønske, at man saa ogsaa ligesom sagde: Angaaende det og det Forhold har jeg faaet en anden Opfattelse. Men naar den ærede Minister nu ligesom forlede, da vi forhandlede om Lændernes Opfattelse paa Finantsloven, tror at være i Overensstemmelse med sin tidligere Stilling, saa forekommer det mig ganske usforklarligt, at han tror at kunne paapege noget Saadant. Jeg siger ikke dette, fordi jeg har Noget imod forandrede Ansættelser; man finder jo dette saa ofte, og det er heller ikke saa ubegribeligt, at netop den Stilling, hvori den ærede Minister kommer til

at se Sagen fra et andet Synspunkt, kan have forandret hans Betragtning. Vi erindre jo nok, hvorledes i gamle Dage frivillige Kardinaler bleve de mest høitkirkelige Paver, naar de først indtog denne Stilling. Det forundrer mig altsaa ikke, men jeg vilde kun ønske, at Ministeren saa vilde udtale, at han har faaet en anden Ansættelse; thi at en Forandring i den Henseende er foregaaet, tror jeg, er allerede igaar tilstræffelig paapeget. Den ærede Minister vil ikke kunne fralægge sig de Udtalelser, som foreligge i Statsrevisionens Betænkning for 1870—71, hvori han ved Henvisning til Forhandlingerne i 1855 udtaler sig om, hvad Reserveciften's Betydning er. De Bevijer, som Ministeren igaar søgte at fremdrage fra Statsrevisionens tidligere Opfattelse og Stilling, forekomme mig nu heller ikke at bevise Noget. Skjøndt der har været forholdsvis kort Tid til nærmere at undersøge de af Ministeren igaar fremdragne Punkter, og medens Udvalget fra sin Side jo naturligen har maattet berolige sig med, hvad Statsrevisionen enstemmig udtaler for os, og Statsrevisionen bestandig har hævdet denne Opfattelse og den ikke har været undersøgt af Rigsdagen, saa tror jeg alligevel, at det vil være paa sin Plads noget nærmere at omtale de Momenter, som igaar bleve fremdragne af den ærede Minister. Han antede da over, at medens vi i Betænkningen have omtalt den Antegning, der var gjort i Statsregnskabet 1859—60, saa have vi ikke omtalt en Antegning, som formentlig ikke talte til Fordel for vor Betragtning, ikke omtalt et Punkt, som Ministeren antog talte til Fordel for hans Opfattelse. Dette Punkt er nemlig dette, at der i Theatrets Regnskaber for 1859—60 var ført til Indtægt for Reserveciften 20,323 Rd., og dertil lagt Beholdningen fra forrige Aar 407 Rd. 82 Sk., og at dette samlede Beløb var blevet forbrugt til at dække Udgifterne (Rimestad: Hør!). Jeg ønsker, at det ærede Medlem skal høre det, saa tror jeg, at det vil være mig muligt at bringe endogsaa det ærede Medlem til Forstaaelse deraf. Jeg skal da minde om, at denne Paastand finder sin Forklaring i, hvad der foregik ved Tilægsbevillingen for 1857—58, hvor det nemlig dreier sig om Udførelsen af den store Ombygning af Theatret. Der siges i denne Tilægsbevilling, at Ministeriet bemyndiges til at lade Theatret optage et yderligere Laan af 53,000 Rd. i Anledning af den i 1857 stedfundne Ombygning af en Del af Theaterbygningen, saaledes, at dette Laan forrentes og afdrages med 6 pCt. aarlig, der afholdes af Reserveciften. De Herrer ville altsaa se, at denne Udgift til Theatrets Ombygning er udtryffeligt bevilget foretaget af Reserveciften ved Tilægsbevillingen for 1857—58. (Afbrydelse af Rimestad). Jeg ved meget vel, hvad de Herrer ville sige, at Regnskabet var for 1859—60, og jeg skal da oplyse Dem om, hvorledes Udgiften da